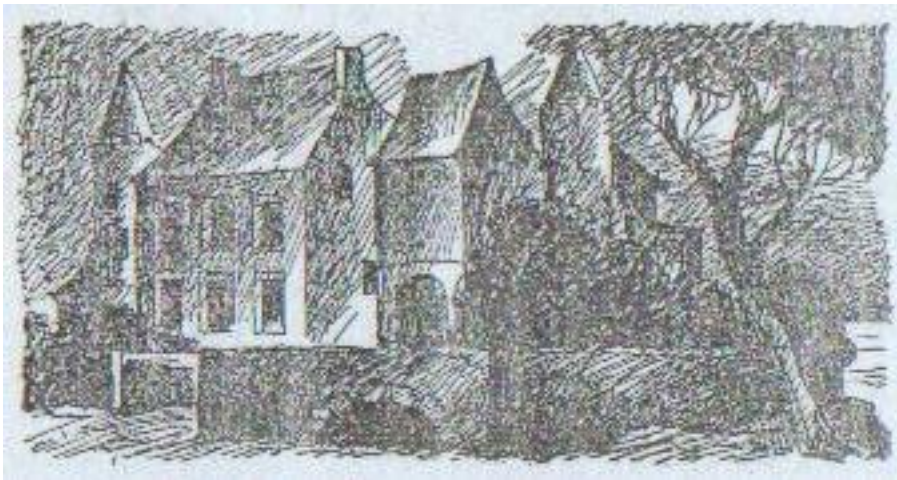

GERONIMOHOORSPELEN

Dodenhuis

Een scenario geschreven door de heer J. de Boer.

DODENHUIS

SERIE 1

Deel 9 uitgewerkt door J. de Boer

Onder heftige regenval en tegen een krachtige wind in die begon over te gaan in storm ten teken dat de orkaan in aantocht was, volgde de sobere kleine rouwstoet te voet het rijtuig waarop onder een zwart fluwelen kleed en witzilver kruis de kist van Julius 'King' Wend, getrokken door de twee donkere paarden van Jonathan Wend. Op de bok koetsier Peterson met naast hem de oude butler John die er gebroken uitzag, ..wat moest er van hem worden. De route ging over anderhalve mijl zuidwestwaarts naar de begraafplaats even buiten Wildesbrough, Wildesbrough Memorial Place. Het lopende gevolg bestond alleen uit mannen; Jonathan Wend, Carl Lawrence, Millner en ..kolonel Moore. Beatrice en Rebecca waren bij Helen Wood ingestapt die hen in de Ford Lincoln van de kolonel alvast vooruit had gebracht. Ook notaris Morisson wachte reeds op de begraafplaats waar hij een gesprek voerde met inspecteur McCarthy die samen met een surveillant de plaatselijke politie vertegenwoordigde, en dan nog enkele afgevaardigden van de stadsraad.

De besloten rouwstoet werd op afstand en in stilte gadegeslagen door de burgerij van Wildesbrough. Een enkeling keek hoofdschuddend de kleine processie na die tegemoet werd getreden door de beambte van de begraafplaats. Bij het rendez-vous stopte de koets en het gevolg even en nam ambtenaar Prowley zijn hoed af ten groet, keerde zich wederom en voerde nu stapvoets de stoet aan op weg naar de laatste rustplaats van Julius King Wend. Links en rechts van de smeedijzeren toegangshekken wachten de anderen om zodra binnen zich achter de stoet aan te sluiten op weg naar de geopende graftombe van:

"The Kings'

The Templars of Wend Warrington
Knights of New England"

Eenmaal binnen de hekken van de wildbegroeide rusthof waar de bomen door de naderende orkaan reeds beangstigend heen en weer werden geschud onder straffe regen en weerlicht, werd de koets opnieuw staande gehouden door ambtenaar Prowley die de rand van zijn hoed stevig moest vasthouden terwijl de anderen onder hun regencapes achter aansloten. Het was al gevorderd in de middag

en beter om snel voort te maken,..de paarden voelden de dreiging van de elementen en werden steeds onrustiger.

'Heren dragers..', klonk het gedisciplineerd als opdracht van de ambtenaar.

Jonathan Wend, Carl Lawrence, Millner en kolonel Moore tilden de kist van het rijtuig en meteen op de schouders

'Wilt u volgen alstublieft..'

Stapvoets werd de grauwe graftombe genaderd, een ingegraven kelder waarvan de verwijderde toegangssteen met opschrift ter linkerzijde was gelegd. Ambtenaar Prowley nam wederom zijn hoge hoed af en ging de vier dragers met de kist voor de gemetselde trap van twintig treden af. In de kelder brandde een zeer antieke fakkel die de rechthoekige grauwe ruimte verlichte.

Prowley draaide zich rustig naar de mannen en wees met zijn hoed in de linkerhand naar voor hun rechts, waar een nog lege catacombe was waar de kist met het stoffelijk overschot geplaatst werd. ~'Dank u gentlemen..',voltooid ambtenaar Prowley het mondelinge protocol en ging de trap weer op naar de buitenlucht.

Beneden keken Jonathan, Carl en Millner nogeens achterom rond en werden een monumentale zwaar houten kist met smeedbeslag gewaar centraal achterin de grafkelder terwijl kolonel Moore al weer enkele treden naar boven was gelopen.

Daar ruste de "zwarte ridder" Charles King ridder Wend van Warrington,..een verteerde zwart fluwelen vlag lag over de kist met nog zichtbaar een geborduurd Gotisch ridderkruis. De mannen waren onder diepe indruk.

Ja,..hier liet de onverbiddelijke zekere dood zich gevoelen als een niet te ontwijken scherprechter die een ieders levensweg, of men nu in een hoge of lage positie verkeerde, eens zal versperren.

Ambtenaar Prowley draaide zich bovenaan de trap;

'Gentlemen,..alstublieft! '

'We komen'..gaf Jonathan namens het groepje en de mannen traden opwaarts de onstuimige buitenlucht weer in.

Ambtenaar Prowley richtte zich onder het naderende natuurgeweld nog eenmaal tot alle aanwezigen; 'Dit was het laatste wat wij voor Julius Wend konden doen. Ik dank u allen voor uw medeleven'.

Onder de dreigende weersomstandigheden werd nu door iedereen haastig teruggelopen naar de uitgang waar koetsier Peterson

met de nerveus hinnikende paarden wachtte. Al lopende had Jonathan een kort gesprek gevoerd met inspecteur McCarthy en even voor de uitgang wende hij zich nog eenmaal tot de groep; 'Ladies and gentlemen, ik mag zojuist van de inspecteur vernemen dat de politie -surveilanten hebben vastgesteld dat de kust veilig is en er geen verdachte meer in het kasteel is. Ik stel u allen daarom voor zeker ook in verband met de weersomstandigheden te verzamelen voor de koffie in de hal van het kasteel'.

-'We zullen ons moeten haasten om in het kasteel terug te komen, over enkele uren trekt de orkaan hier langs. Er kunnen mee terugrijden op de koets'.

~'Helen brengt de dames terug met mijn auto en er is nog voor drie plek '..bood kolonel Moore loyaal aan, 'daarna moeten Helen en ik zorgen dat we zo snel mogelijk wegkomen van hier, terug via Washington naar mijn twee dochters, dus we moeten opschieten'.

-'Kolonel..', reageerde Jonathan, 'ik zou het zeer op prijs stellen dat u in het kasteel bleef tot de orkaan over getrokken is, temeer omdat we nog zakelijk en in samenspraak met notaris Morisson moeten bespreken hoe verder in verband met uw rechthebbende dochters Mary en Ray'.

~'Kan dat niet verschoven worden naar een later tijdstip?..'

-'Het bespaart u opnieuw naar hier af te moeten reizen en ik zou graag willen dat u per direct een appartement in het kasteel officieel op uw naam accepteerd in verband met komende werkprocedures'.

Kolonel moore knikte akkoord met tegenzin, iedereen stond inmiddels doornat te worden in het noodweer. ~'..Goed dan, ik rij mee terug op de koets'. Moore liet duidelijk merken dat hij niet in zijn eigen wagen mee terug wilde om Beatrice te ontwijken.

Terwijl de auto en de koets in aller ijl zich terug haasten richting dodenhuis, zochten ook alle andere burgers zo snel mogelijk de schuilplaatsen op voor de op handen zijnde orkaan, een ieder naar zijn of haar bestemming, veel met kinders, om een zo goed mogelijk heenkomen te vinden in de schuilkelders tot de orkaan voorbij was. Daarna kwam men weer te voorschijn in de hoop dat de bovengrondse bezittingen zoveel mogelijk gespaard waren maar veel belangrijker, de slachtoffers. Het was de steeds terugkerende Wet van de Natuur waar men jaarlijks onder viel langs de New Yorkse kust.

De Ford Lincoln met de dames stond al te wachten aan de voorzijde van het kasteel in de flarden slagregen toen de koets terug arriveerde met het mannengezelschap. De ingehuurde werklieden hadden in de achterliggende uren de stalen luiken gesloten voor alle ramen en deuren rond alle zijden van het kasteel dat er nu als een gesloten oester uitzag. Het kasteel was er klaar voor. Jonathan, bezorgd kijkend naar het firmament waar de bliksem doorheen sneed, nam snel de besluiten.

-Helen, parkeer jullie wagen aan de zuidzijde in de grote stal naast onze Buick. Peterson en Carl, jullie doen snel de koets naar binnen en zorg dat de paarden goed vast staan in de boxen. Jullie komen met Helen via de zuidwest -ingang vlak naast de toren naar binnen en vergrendel die meteen van binnen met de balken'.

~'In orde', was het droge antwoord van Peterson.

-'Alle anderen met mij door de hoofddeur naar binnen, snel nu!. Kolonel!..graag uw hulp alstublieft met de balken aan de binnenzijde. De Orkaan heeft ons bereikt , ..moge de Hemel in genade over ons bewogen zijn!'

De Orkaan zette met zijn bondgenoten, de opgesweepte atlantische golven, tientallen meters opstuivend oceaانwater, striemende slagregen en aanhoudende bliksem die keer op keer insloeg op het plaatsinken dak en afgeleid werd via het zware koperwerk naar zeeniveau,..de nachtelijke aanval in op Wildesbrough Castle, een zoveelste poging van de natuur om het eeuwenoude bouwwerk van de New Yorkse kust te vegen.

Einde van deel 9